

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **N. K.**, práv. zastoupen Mgr. Jiřím Šlencem, advokátem se sídlem Velké náměstí 148, 500 03, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2008, č. j. 2 Ca 11/2007 – 25,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2008, č. j. 2 Ca 11/2007 – 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen stěžovatel) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen městský soud), kterým byla zamítnuta žaloba, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ČR ze dne 21. 5. 2007, č. j. 192/550/07-Záb; tímto bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen ČIŽP) ze dne 19. 2. 2007, č. j. 45/OOP/0626889.10/07/KRM/104.

Stěžovatel se neztotožňuje se závěrem městského soudu, který shledal žalobu nedůvodnou. Soud, dle stěžovatele, zejména pochybil, když opomenul přezkoumat zákonnost postupu řízení. Stěžovateli byla protizákonně odňata možnost zúčastnit se ústního projednání přestupku, z něhož se omluvil a správní orgán mu odmítnul poskytnout jiný náhradní termín. Tato skutečnost byla ignorována jak odvolacím orgánem, tak poté i soudem, který se vůbec nezabýval zákonností postupu řízení.

K celé věci stěžovatel dále uvádí, že se domnívá, že městský soud napadené rozhodnutí neposoudil správně, když nepřisvědčil jeho názoru, že vydanými rozhodnutími byl zkrácen na svých právech. Nesprávně rovněž vyložil ustanovení § 16 odst. 4 vyhlášky č. 395/1992 Sb., účinné v době rozhodování správním orgánem, které zní: *„Zvláště chráněné živočichy, neschopné v důsledku zranění nebo jiných okolností samostatné existence v přírodě, lze držet po dobu nezbytnou k jejich ošetření. Pokud si ošetření vyžádá dobu delší než čtyři týdny, oznámí osoba, která se živočicha ujala, tuto skutečnost příslušnému okresnímu úřadu nebo příslušné správě chráněné krajinné oblasti či národního parku.“*

Stěžovatel trvá na tom, že vyhláška v cit. ustanovení nerozlišuje, jakým způsobem je handicapovaný živoch do držby nabytý. V tomto konkrétním případě je naprosto zřejmé, že v důsledku jiných okolností nebylo možné jestřáby do volné přírody vypustit, naopak ve lhůtě stanovené vyhláškou stěžovatel skutečnost, že jestřáby nabyl, oznámil KÚ Pardubice. Stěžovatel trvá na tom, že jeho jednání bylo v souladu s touto vyhláškou. Výklad citovaných ustanovení vyhlášky ze strany ČIŽP a odvolacího orgánu je naprosto účelový a směřující k tomu, aby stěžovatel mohl být sankcionován. Soud pak tomuto stanovisku správních orgánů přisvědčil. Je však všeobecně známou skutečností, že živočichové dlouhodobě pobývající v lidské péči, nejsou schopni bez další lidské pomoci člověka samostatné existence v přírodě, které je naopak na životě ohrožuje.

S ohledem na výše uvedené navrhuje stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) přípustná a jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [ustanovení § 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [ustanovení § 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a věc posoudil následujícím způsobem.

Stěžovatel namítá nesprávné právní posouzení právní otázky ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Důvodnost námitky nesprávného právního posouzení nelze

hodnotit v případě, měl-li by být rozsudek nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud má za to, že na tuto otázku je třeba v dané věci odpovědět kladně.

Rozhodnutí může být nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a k takové vadě musí Nejvyšší správní soud přihlížet i tehdy, pokud v kasační stížnosti nebyla namítána. Nedostatkem důvodů nelze přitom rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, jsou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné proto, že není zřejmé, proč rozhodující orgán, tedy soud, rozhodl tak, jak rozhodl. Tak je tomu tehdy, jestliže rozhodnutí neobsahuje odůvodnění, respektive pokud rozhodující orgán se dostatečně nevypořádal se všemi relevantními námitkami.

Stěžovatel v žalobě namítal, že správní orgán nesprávně posoudil předložené důkazy, když při posuzování nastalé situace nerespektuje existenci stanoviska právního odboru MŽP, v němž je deklarováno, že v případech, kdy jde o legální odchov v zajetí nebo jiný povolený způsob nabytí, lze vydat novému majiteli výjimku i poté, co živočicha získal. K této námitce, v žalobě uplatněné se městský soud žádným způsobem nevyjádřil.

Dle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Z hlavy páté Listiny základních práv a svobod vyplývá obecný požadavek, podle něhož jsou soudy povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Absence řádného odůvodnění napadeného rozhodnutí tak vede k nepřezkoumatelnosti; takové rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Dle Nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 7. 2003 sp. zn. IV. ÚS 40/03 *„postup správního soudu, který nepřezkoumá rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu uplatněných žalobních námitek, odporuje zásadám spravedlivého procesu.“* Obdobně judikoval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 24. 2. 2004 sp. zn. II. ÚS 242/02, když dovodil, že ze zásad spravedlivého procesu mimo jiné vyplývá povinnost obecných soudů svá rozhodnutí odůvodnit, reagovat na uplatněné námitky a vysvětlit jejich případné odmítnutí vše přístupno na www.judikatura.cz).

Nejvyšší správní soud posuzoval, zda má vytýkané pochybení městského soudu vliv na přezkoumatelnost rozsudku a dospěl k závěru, že ano. Vytýkaná vada totiž nepředstavuje pouze dílčí nedostatek odůvodnění. Nejvyšší správní soud při úvaze o závažnosti této vady napadeného rozsudku dospěl k závěru, že je sama o sobě důvodem k jeho zrušení. Nelze totiž vyloučit, zabýval-li by se městský soud řádně uplatněnou žalobní námitkou stran odůvodnění žalovaného, který při rozhodování nerespektoval vlastní stanovisko ze dne 11. 12. 2002, a vlastní rozhodovací praxi, by soud dospěl i k jinému závěru, než k jakému dospěl, a to, že žaloba stěžovatele je důvodná. Městský soud v odůvodnění svého rozsudku zcela pominul doplnění k žalobě zaslané stěžovatelem dne 28. 11. 2007, v němž stěžovatel odkazuje na výše uvedené stanovisko Ministerstva životního prostředí, v němž se uvádí: *„Pokud někdo živočicha odchytí z volné přírody bez*

předem vydané výjimky, jedná se o nelegální způsob nabytí. V případech, kdy jde o legální odchov v zajetí nebo jiný povolený způsob nabytí dle § 54 zákona lze vydat výjimku novému majiteli i poté, co živočicha získal.“ Z uvedeného doplnění a závěrů, které v něm stěžovatel uvádí je zřejmé, že namítá nepřítomnost postupu správního orgánu, resp. opakuje námitku v žalobě uplatněnou stran nerespektování vlastní rozhodovací praxe žalovaného. Předmětné stanovisko bylo rovněž součástí spisového materiálu. V doplnění k žalobě k replice žalovaného stěžovatel mimo jiné uvádí, že do jednoho měsíce požádal o udělení výjimky, rovněž uvádí, že dravce osobně přijela zkontrolovat pracovnice z krajského úřadu a po kontrole, která neshledala žádné problémy, ihned zahájila správní řízení k udělení výjimky. Pokud by tedy stěžovatel měl zájem držet dravce nelegálně v zajetí, jak označuje jeho chování žalovaný, nežádal by o výjimku k jejich držení.

Skutečnost, že stěžovatel postupoval v dobré víře s informacemi, které poskytl sám žalovaný, a z nichž se důvodně lze domnívat, že lze o výjimku požádat nikoli pouze před nabytím dravce drženého již v zajetí, ale i poté, kdy jej do zajetí převezme jiný chovatel, je v projednávané věci zásadní, a to zejména i pro posouzení toho, zda stěžovatel naplnil veškeré materiální znaky přestupku.

Jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů dle § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je i zásada ochrany práv nabytých v dobré víře, jakož i zásada předvídatelnosti. Městský soud respektování těchto zásad ze strany správních orgánů, jejichž porušení stěžovatel zjevně namítal, zcela pominul.

K námitce stěžovatele ohledně odnětí možnosti zúčastnit se ústního projednání přestupku, z něhož se omluvil, uvádí Nejvyšší správní soud, že tato námitka není důvodná. Z přípisu stěžovatele správnímu orgánu ze dne 17. 1. 2007 vyplývá, že považuje toto jednání za zbytečné, když z jeho strany byly již všechny doklady doloženy nejen při kontrole ČIŽP, ale i při žádosti o udělení výjimky. Nelze tak poté správnímu orgánu vytýkat, že jednání nenařizoval.

Jak již Nejvyšší správní soud výše uvedl, skutečnost, že se městský soud námitkou existence odlišného stanoviska MŽP nezabýval, má vliv na přezkoumatelnost napadeného rozsudku a je sama o sobě důvodem pro jeho zrušení. Nedostatek odůvodnění tak v daném případě způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto Nejvyšší správní soud postupem dle § 110 odst. 1 s. ř. s. a napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V novém rozhodnutí rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. září 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu